

Forsikringsvæsenets Socialisering, eller hvad man nu vil kalde det, et Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Rode var inde paa, da han var Indenrigsminister, og gjorde nogle Forarbejder til, uden at det dog blev fuldført. Jeg har søgt at knytte denne Traad videre og har for ganske nylig modtaget en Betænkning fra Arbejderforsikrings-Raadet derom, og jeg er for Tiden beskæftiget med at undersøge, hvorledes dette skal sættes i Lovforslags Stil, hvorefter den høje Rigsdag vil faa Lejlighed til at beskæftige sig med hele dette Spørgsmaal. Efter min Mening kan der spares betydeligt paa dette Omraade ved en Systematisering og Rationalisering.

Flere ærede Medlemmer, i første Linie det ærede Medlem Hr. Martin Hansen og det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen, har omtalt Sygekasselovgivningen og ment, at ogsaa den bør revidere i nedadgaaende Retning som Følge af Kronens Stigning. Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen omtalte — det findes paa Sp. 750 — de Reservefonds, som Sygekasserne i de senere Aar har opsamlet, og mente, at Sygekassernes Overskud — i 1922 2 Mill. Kr., i 1923 4 Mill. Kr. og i 1924 6 Mill. Kr. — var for store, og at der burde foretages en Revision med Hensyn til Sygekasselovgivningen, dette og andre Forhold vedrørende, og ifølge hele Sammenhængen i nedadgaaende Retning. Maa jeg derom sige, at naar Sygekasserne ifølge § 12 i Sygekasseloven af 1921 opsparer Reservefonds, saa er det jo ifølge denne Paragraf en *paabudt Pligt*, og det erkendte de ærede Medlemmer, der omtalte dette Forhold, selvfølgelig ogsaa. Den Reservefond, der skal opsøres, skal være Gennemsnittet af de sidste 3 Regnskabsaars Udgifter. Dette blev Lov i 1921, bl. a. paa Grundlag af de Erfaringer, man havde indvundet under den spanske Syge i 1919—20, hvorunder Sygekasserne blev saa vanskeligt stillede, at man paa Finansloven for 1919—20 maatte bevilge et ekstra Statstilskud paa 277 491 Kr. Sligt vilde man undgaa i Fremtiden. De aarlige Overskud siden 1921 har gennemsnitlig beløbet sig til ca. 13 pCt. af de samlede Aarsindtægter, hvad der vistnok ingenlunde kan anses for at være for meget, og i en Tid, hvor man taler om Nødvendigheden af Kapitalopsamling, af Opsparing, skal man dog ikke undervurdere den *social* Opsparing, den *social* Kapitalopsamling, der finder Sted i Sygekasserne, i Arbejdsløshedskasserne — eller i hvert Fald skulde gøre det — og paa andre Maader; det er i Virkeligheden

socialt set og ogsaa økonomisk set ganske overordentlig værdifuldt. Det undrer mig derfor lidt, at det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen, der ellers er en ivrig Tilhænger af Opsparing og Kapitalopsamling, bliver betænkelig, naar den ikke længere er blot individuel, privat, men former sig socialt, i store Kredse. Denne Opsparing er dog ikke mindre værdifuld, efter min Mening endog i mange Henseender endnu mere værdifuld. Det var Meningen — og det er ogsaa Sygekasseinspektoratets Politik paa dette Omraade —, at man i vanskelige Tider som de nuværende gerne vil give Sygekasserne Tilladelse til at nedsætte Medlemsbidragene, medens man i gode, opadgaaende Tider er mere tilbøjelig til at opmuntre dem til at forøge og forbedre Ydelserne.

Men i det hele og store maa jeg hævde, at Sygekasserne har gjort en overordentlig fortjenstfuld, folkelig og samfundnyttig Gerning i vort Land igennem en Menneskealder — det nikker det ærede Medlem Hr. Martin Hansen ogsaa sit Bifald til — og ogsaa har sparet Kommunerne for mange Penge. Det var vist det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, der nævnte Spørgsmaalet om Medicinaludgifterne. Det er klart, at havde vi ikke haft det velordnede, velfunderede, velkonsoliderede Sygekassévæsen, havde Kommunerne faaet langt større Udgifter ogsaa til Medicin. Derfor er jeg Modstander af den Tanke, som det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen fremsatte, at man, fordi Sygekasserne i nogle Aar har været i Stand til at opsamle Fonds, styrke deres Reservefonds, ligesom skulde straffe dem ved at nedsætte Statstilskuddet. Og det var det, der laa bag baade det ærede Medlem Hr. Martin Hansens og det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensens Udtalelser. Thi det, der tilsyneladende, overfladisk set, kunde ligge nær, var at sige, at naar Sygekasseloven af 1915 gav et Statstilskud af 2 Kr. pr. Medlem, og det ved Loven af 1921 blev forhøjet til 3 Kr., da Kronen var gaaet langt under Pari, og Pristallet var meget højt, kunde der være Tale om en Nedsættelse af de 3 Kr. til 2 Kr. igen. Jeg har undersøgt, hvad dette vilde betyde for Staten. Det vilde betyde en Vinding af en halvanden Million Kroner, altsaa dog ikke noget overvældende Beløb, men naturligvis i disse Tider et Beløb af Betydning, det er klart. Men hvem vilde det ramme? Det vilde særlig stærkt ramme Landsygekasserne og af dem igen ganske særlig de